

omfatter 75,000 Arbejdere, at 20,000 vare ledige i 4 Maaneder. Det vil sige, at disse organiserede Arbejdere tabte i 1902 i Trediedelen af et Aar ved Arbejdsløshed lige saa meget, som samtlige Arbejdere tabte ved Strejker i 12 Aar. I et saa godt Aar som 1896 havde Snedkerfaget 10 Arbejdsløshedsdage pr. Medlem. Og for 1902—03 skulle De se et Par andre Tal. Bygnings-snedkerne havde 75 tabte Arbejdsdage pr. Medlem, Bagerfaget 55, Skotøjsarbejderne 11, Bogbinderne 32, Bødkerne 28, Formerne 36 og Smede- og Maskinarbejderne 40. Sæt derimod $1\frac{1}{2}$ à 2 Dage tabte i Gennemsnit aarlig ved Strejker, og de Herrer ville se, at Strejkernes Betydning bliver noget overdreven. Strejken virker selvfølgelig yderst irriterende i alle de smaa daglige Ting, men socialt — og det er dog det, vi se paa her — har den meget ringe Betydning. Det er i Virkeligheden, fordi der staar saa meget derom i Bladene, at Strejkerne vække saa megen Opmærksomhed. Det er jo tilfældigt, hvad der fanger Bladernes Interesse, og det, der gør det, bliver selvfølgelig det, der fylder vore Tanker, fordi vi die af Blade hele Dagen igennem og leve af dem, aandeligt talt. Det, som vedkommende Blad eller vedkommende Journalist interesserer sig for, fyldes De og jeg med, og vi faa et Indtryk af, at det er af megen Betydning. Naar Bladene skrive meget om Strejker eller om Opsigelse af Overenskomster — „Nu er der igen opsagt nogle Overenskomster!“ —, faar man straks den Idé, at Verden staar paa den anden Ende.

Lockouten betyder ganske vist mere end Strejken, men den betyder altsaa heller ikke saa overmaade meget, økonomisk da. Det, der gør Lockouten til en betydelig Ting i Modsætning til Strejken, er, at medens Strejkerne f. Eks. brede sig over 7 Aar, dog selvfølgelig med enkelte Fortætningspunkter, kommer Lockouten som en Eksplosion, paa een Gang. Jeg regner, at vi f. Eks. skulle have den næste Lockout i 1911 — det er vel ikke helt usandsynligt, at den kommer paa den Dag, til hvilken en Flerhed af Overenskomster kunne opsiges —, hvis ikke allerede Cementstriden udvikler sig til en Lockout. Denne Lockout, hvis vi overhovedet skulle have den, vil formentlig vare i omtrent 100 Arbejdsdage og omfatte mindst 50,000 Arbejdere. Det vil sige 5 Millioner tabte Arbejdsdage. Men 5 Millioner tabte Arbejdsdage paa een Gang — o: en Sjattedel af Industriens samtlige Arbejdsdage — betyder noget,

selv om det betyder mindre, naar de ere fordelte over en lang Aarrække.

Saa længe den enkelte Strejke er et isoleret Tilfælde, kommer den os som Samfund ikke ved. Det er en Kamp mellem en lille Gruppe Mennesker paa den ene Side og en lille Gruppe Mennesker paa den anden Side. Men saa snart man ved hver evige Konflikt, selv den mindste, kan risikere at faa den store Lockout, den store Kamp, saa er det, vi faa en større Interesse for den lille Konflikt, end vi nogen Sinde før have haft. Med andre Ord, den lille Konflikt faar saa Betydning, ikke for sin egen Skyld, men paa Grund af de Følger, den medfører. En Strejke f. Eks. af 2,000 Mand betyder i Virkeligheden ingenting, ja selv en Lockout af 6,000 Mand — Herregud, det kunne vi bære, men en Stor-Lockout paa 50—60,000 Mand betyder meget, det betyder Samfundssindsatsen.

Og her har utvivlsomt Arbejdsgivernes Politik efter mit Skøn skærpet Forholdet meget, Arbejdsgiverne ville — det kan enhver se — i det hele ikke længere finde sig i den partielle Strejke, de ville enten Fred eller Lockout. Den lille Strejke ville de have kvalt, og Aarsagen dertil er ganske nem at se. For det første ligger det i Organisationsforholdene. Paa den ene Side have vi hos Arbejdsgiverne den aristokratiske, centraliserende Forfatning, hvor Magten i Virkeligheden er samlet paa faa Hænder. Den er hurtig i Overvejslen, hurtig i Slaget og har taktisk set umaadelig mange Fordele. Paa den anden Side staar Arbejdernes Organisation, der er decentraliserende, demokratisk og meget svagere i Slaget. Beslutningen skal gennemløbe saa mange Led, inden den kan blive til Virkelighed. Arbejdsgiverne ønske nu, ogsaa paa Grund af deres egne Organisationsforhold, at faa Magten hos de andre lagt saaledes, at de faa en lige stærk og lige betydende Organisation at forhandle med. Arbejdsgiverne ønske nemlig ogsaa at bringe det dertil, at Forhandlingen og Kampen bliver mellem Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende, og ikke mellem to mindre Organisationer. Vi have oven i Købet set, at Arbejdsgiverne stille sig paa det Standpunkt nu, at den enkelte Organisation ikke en Gang maa afslutte en Overenskomst uden Centralorganisationens Villie. Det er jo hævdet, f. Eks., saa vidt jeg kan se, overfor jyske Bygningshaandværkere. Derved kan enhver, selv den mindste Konflikt let blive til en stor Konflikt. Et lille Fejlgreb i For-